

Միսաք Մեծարեւնց

Արևիմ

Հարավի մեղմ ու լիաշունչ հովին հետ,
որ վաղուց երագված համբույրի մը պես,
իմ սիրակարոտ հոգիս հեշտանքով կը լիացնե,
շողա՛, ո՛վ արև, շառափներովդ ոսկեծայր,
մատախլապատ Երկունքիս մեջ՝
ուր Մտածումը կը դեգերի ուղեմուլար,
շողա՛, շողա՛, բարի՛ արև, հիվա՛նդ եմ...:
Պատուհանիս հեղուկ ծոցին մեջ ինկած խելահեղ,
միջօրեի հեշտադալար ու բոցակապ երագին գիրկը,
թևատարած կըսպասե՛մ.
պլլե՛ գիս բոցեղեն ցանցերուդ մեջ,
ու օրորե՛ շերմագին
ու կիզանուտ համբույրիդ տակ
թող հոգվույս մեջեն անցնին կարգավ
մանուկներն ընդարմացած:
Մինչև որ
կանգնիմ նորեն ու անցնի՛մ դարձյալ
տարփանքիս խանդաղատ ճամբաներեն:
Հիվա՛նդ եմ, բարի՛ արև, շողա՛, շողա՛...
հոգիս թռչնիկ մըն է,
օդ ու լույսի, երգ ու ծիծաղի կարոտ,
բայց երգը, որ իր ալուոցքեն կը թռչի,
անտես ու ստվերոտ սանդուխներու վրա

Կ'իյնա շնչահեղձ:

Շողա՛, շողա՛, բարի՛ արև, հիվա՛նդ եմ...

Ճառագայթող գոլիդ մեջ հեշտագրգիռ,

մինչ կը խժա տարօրինակ, խոլ պարը գամբուռներուն՝

հուրքե՛ղ գինովցած՝

ու, մինչ թուփ ու ծաղիկ ծարավեն կը մարմըրին,

ես կ'ըմբռշխենեմ խտղտանքն անանուն՝ երջանիկ տիվանդորրիս

համրորեն ու գիտակից

գինովությամբ հեշտագին:

Քի՛չ մըն ալ դեռ,

ա՛հ, շողա՛, շողա՛, բարի՛ արև, հիվա՛նդ եմ...

Վերջին անգա՛մ մըն ալ,

դեռ իրիկո՛ւն չեղած,

ու, դեռ տամուկ գիշերին վրհուկը գիս չընդգրկած,

վերջին անգա՛մ մըն ալ

փարե հոգվույս խանդաբորբ ու կաթոգի՛ն,

հիվա՛նդ եմ, բարի՛ արև, շողա՛, շողա՛...: